

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚΛΟΝΤ ΜΑΡΜΟΥΡ

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΓΓΑΗ

ΜΟΝΟΣ του στην άκρη της γεφύρας του «Αλντερντον», ο υποπλοίαρχος Τζών Μορέλυ κύτταζε τη θάλασσα. Τό καράβι γοργό διέσχισε τὰ σκοτεινά νερά και μιά παγωμένη όμίχλη έρχόταν από τις άκτες της Ιαπωνίας. Κάτω στο μεγάλο ολόφωτο σαλόνι οί έπιβάτες ήσαν συγκεντρωμένοι για τὸ άποχαιρετιστήριο δείπνο και τόν χορό που θά έπακολουθούσε. Γιατί την έπομένη τὸ πλοίο θά έφθανε στη Σαγγάη.

Εύθυμα ο πλοίαρχος Μπέυν κουβέντιαζε και γελούσε με τούς έπιβάτες, ξέγνοιαστος και θέβαιος ότι ο υποπλοίαρχος είχε τόν νοϋ του στο καράβι. Μήπως δέν ήταν αυτή ή δουλειά του Μορέλυ νά νοιάζεται για την ασφάλεια του πλοίου και καμμιά φορά και γι' αυτήν ακόμα την υπόληψη του καπετάνιου του ; Δέν παραπονιόταν ποτέ για τὸ βαρϋ έργο του, αλλά έκτελούσε τὸ καθήκον του άπλά και εύσυνείδητα. Η φίλια του με τόν "Αλεξ βασιτούσε από χρόνια, από τότε που παιδιά ακόμα πήγαιναν μαζί στο σχολείο. Άλλά ή τύχη είχε εύνοήσει τόν φίλο του. Πέντε χρόνια τώρα ο Μπέυν ήταν πλοίαρχος στα μεγάλα υπερωκεάνια, ένω ο Μορέλυ ύπηρετούσε ακόμα υπό τις διαταγές του.

Ο "Αλεξ ήταν ώραιος άνδρας, κατακτητής καρδιών και άνθρωπος της ρεκλάμας. Ο Τζών, πιὸ συνεσταλμένος και μετριόφρων, είχε ειλικρινή φυσιογνωμία και τὸ σταθερό βλέμμα τών γαλανών ματιών του ένέπνεε την έμπιστοσύνη.

Σε διάφορες δύσκολες περιστάσεις είχε σώσει την κατάσταση χάρις στην γενναιότητά του, άδιάφορος άν οί έπαινοι έπήγαιναν όλοι για τόν Μπέυν, ένω αυτός ήταν ο πραγματικός, ο άνιδιοτελής ήρωας. Ο ένας καυχησιάρης, ναυτικός έξ έπαγγέλματος κι' ο άλλος άνθρωπος σπανίας άξιας, γεννημένος ναυτικός.

Ο Τζών άδιαφορούσε γιατί ήταν παραγνωρισμένος. Ίσως μάλιστα νά μη σκέφθηκε ποτέ ότι ήταν άδικημένος. Άγαπούσε τή δουλειά του και δέν του περίσσευε καιρός για τέτοιες σκέψεις. Κι' αυτή τή στιγμή θά προτιμούσε πολύ νά δειπνήση μόνος του στην καμπίνα του και ν' άποφύγη όλον αυτόν τόν κόσμο που του ήταν άδιάφορος. Άλλά άν δέν λάβαινε μέρος στο δείπνο θά έχανε την εύχαρίστησι νά κουβεντιάση με την Κλάρα "Αλντις. Και ο Τζών λάτρευε την Κλάρα μ' όλη του την καρδιά.

Η μεγαλόψυχη αυτή νέα πήγαινε έθελουσίως νά ύπηρετήση ως νοσοκόμος στη Σαγγάη. Είχε διαλέξει νά ταξιδέψη με τὸ «Αλντερντον» γιατί κι' αυτή άγαπούσε τόν Τζών. Ωστόσο οί δύο νέοι σπανίως εύρισκαν την εύκαιρία νά κουβεντιάσουν μόνον. Ο Τζών ήταν τόσο άπασχολημένος.

Η Κλάρα ήταν έξυπνη όσο κι' ώμορφη και ο Τζών ήξερε ότι ο πλοίαρχος δέν έμεινε άπαθής στις τόσες χάρες της. Η σκέψις αυτή τόν έκανε νά συνοφρυωθῆ. Φυσικά, ό,τι κι' άν έκανε ο Μπέυν, αυτός ήταν ο κύριος του πλοίου και του έπρεπε νά τόν ύπακούη. Ωστόσο θάταν προτιμότερο γι' αυτόν ν' άφήση ο καπετάνιος την Κλάρα ήσυχη. Εύτυχως πλησίαζαν στην Σαγγάη κι' ή νέα θ' άποβιβαζόταν εκεί... Σε λίγο, πολύ γρήγορα ίσως, θά γινόταν κι' αυτός πλοίαρχος και τότε θά μπορούσε νά πραγματοποιήση τὸ όνειρο της ζωής του, νά κάνη την Κλάρα γυναίκα του....

Μιά φωνή δίπλα του διέκοψε τούς συλλογισμούς του. Ήταν ο λαστρόμος.

— Σέρ, είπε, ο Λόνγκ - Φού, ο άρχηγός τών Κινέζων έπιβατών, ζητάει έπιμόνως νά σάς μιλήση. Σας περιμένει κάτω, στη σκάλα της πρώρας.

— "Ερχομαι άμέσως — είπε ο Τζών και άκολούθησε τόν λαστρόμο.

Οί Κινέζοι θεωρούνται ως άνθρωποι ψυχραιμοί και άπαθείς κι' όμως δέν είνε έτσι. Είνε οί πιὸ εύερέθιστοι άνθρωποι του κόσμου. Ο Τζών τούς ήξερε καλά. Μιά άποπνικτική δυσοσμία έβγαине από τὸ κύτος άνακατεμένη με τις βαρειές μυρωδιές τών θυμιαμάτων που έκαιγαν οί Κινέζοι.

— Τί συμβαίνει Λόνγκ - Φού ; ρώτησε ο υποπλοίαρχος με κα-

λωσύνη.

— Ένας από τούς δικούς μας άρρώστησε σέρ, άπάντησε ο Κινέζος...

— Καλά. Θα σας στείλω τόν γιατρό. Γι' αυτό στενοχωριέσαι ;

— Τί νά κάνη ο γιατρός ; Ο άνθρωπος πέθανε και...

— Πέθανε ; Τί κάθεται και λές ;

— Ναί. Πέθανε αυτός και άλλοι τρεις ακόμα. Κάψαμε θυμιαματα πολλά μα τὸ κακό δέν σταματά. Η ψάθες πιάσανε φωτιά κ' οί τοίχοι...

— Μίλα καλά !... Τέσσερες πέθαναν και θάλατε φωτιά κάτω ;... Θεέ μου !...

Ο Τζών παραμέρισε τόν Κινέζο και προχώρησε στο άνοιγμα της σκάλας του κύτους. Φωνές άκουγόntonσαν και τὸ ποδοβολητό τών Κινέζων καθώς προσπαθούσαν νά σβύσουν τή φωτιά.

Ο Τζών έφερε τή σφυρίχτρα στα χείλη του, μα άμέσως σκέφθηκε ότι δέν έπρεπε νά δώση τὸ σημείω του κινδύνου για νά μη τρομάξουν οί έπιβάται. Έδωσε λοιπόν διαταγές στον λαστρόμο νά έτοιμάσουν τις άντλίες και άμέσως έσπευσε στην καμπίνα του πλοίαρχου. Χτύπησε την πόρτα και περιμένε λίγο, ώστόσο του άνοιξαν. Ο Μπέυν ντυμένος με τή θραυνη στολή του φάνηκε στενοχωρημένος, γιατί τόν ένωχλούσαν.

Ένα λεπτό άρωμα γέμιζε την καμπίνα κ' ή κουρτίνα του χωρίσματος που σάλευε ακόμα μαρτυρούσε την παρουσία κάποιας γυναίκας που είχε κρυφθῆ μόλις άνοιξε ή πόρτα. Επί πλέον μιά ξεχασμένη τσάντα άπάνω στο ντιβάνι έπιβεβαίωνε τις ύπόνοιες του Τζών.

— Λυπούμαι άν σας άνησυχώ, σέρ — είπε ο Τζών — αλλά τὸ διαμέρισμα τών Κινέζων έπιασε φωτιά. Διέταξα νά γίνη ό,τι πρέπει. Πρέπει ακόμα νά σας ειδοποιήσω ότι υπάρχουν τέσσερες Κινέζοι νεκροί.

— Νεκροί ; Κάηκαν δηλαδή ;

— Όχι, σέρ. Πέθαναν από άρρώστεια. Έστειλα νά φωνάξω τόν γιατρό.

— Κατάρα ! θροντοφώνησε ο πλοίαρχος. Πάμε νά δοϋμε τί συμβαίνει.

Στὸ σύντομο αυτό διάστημα ή φωτιά είχε πάρει διαστάσεις. Πυκνές τολύπες κυπνοϋ έβγαίναν τώρα από τὸ κύτος. Μισό-τρελλοί μερικοί Κινέζοι, άνέβηκαν στο κατάστρωμα. Τότε ο πλοίαρχος διέταξε άγρια νά άποκλείσουν την τρίτη θέσι για νά μην άντιληφθούν οί άλλοι έπιβάται τή φωτιά και τρομοκρατηθούν.

— Άλλά ο γιατρός είνε κάτω, σέρ, τόλμησε νά πῆ ο λαστρόμος.

— "Ας άνεβῆ άμέσως... άμέσως ! φώναξε ο Μπέυν.

Την ίδια στιγμή ο γιατρός φάνηκε στο άνοιγμα της σκάλας, μουντζουρωμένος και ζαλισμέ-

νος από τόν καπνό. Άμέσως ο πλοίαρχος έκλεισε πίσω του την πόρτα του κύτους.

— Γιατί κλείνετε ; φώναξε ο γιατρός. Τα τοιχώματα έπιασαν φωτιά. Όσο για τούς τέσσερες νεκρούς Κινέζους πέθαναν από χολέρα.

— Χολέρα ! Θεέ μου ! Είπες, χολέρα !... Είσαι θέβαιος ; τραύλισε ο πλοίαρχος και έγινε κάτωχρος. Μα είνε φρικτό... έπικίνδυνο... πρέπει νά...

— Ναί. Και υπάρχουν εκατό σχεδόν Κινέζοι εκεί κάτω...

Ο Μπέυν είχε ύφος τρελλοϋ. Έτρεμε με τή σκέψι ότι όλοι αυτοί οί Κινέζοι θ' άνέβαιναν στο κατάστρωμα... Ο θάνατος φώληαζε εκεί κάτω και έπρεπε νά περιορισθῆ.

Ο Τζών είχε άνοιξει πάλι τή δίοδο, άρπαξε από τὰ χέρια ένός ναύτη τόν λαστιχένιο σωλήνα και άρχισε νά καταβρέχη τή σκάλα.

Ξετρελαμένος ο πλοίαρχος έσπευσε νά φύγη

— Έμποδίστε τους Κινέζους ν' ανεβούν! ούρλιαξε ο Μπέυν στον λοστρόμο. Τυποθετήστε φρουρούς στις σκάλες του άπάνω καταστρώματος... Περιορίστε τους !...

Καί ξετρελλαμένος, ο πλοίαρχος Μπέυν, έσπευσε νά φύγη. Στο μεταξύ ο Τζών κι' ο γιατρός είχαν κατεβή στο κύτος. Ο γιατρός προσπαθούσε με μιά άξινή νά γκρεμίση τά τοιχώματα που καιγόntonουσαν σαν δαδί.

“Εξαλλοι οί Κινέζοι είχαν όρμησει στη σκάλα για νά σωθούν.

“Ετσι ο Τζών κι' ο γιατρός είχαν άπομείνει μόνοι και πάλεψαν άπεγνωσμένα για νά καταστείλουν τή φωτιά. Μισοπνιγμένοι, τυφλωμένοι από τον καπνό, με τά μαλλιά τους τσουρουφλισμένα και τά ρούχα τους σέ κακή κατάστασι, κατάρθωσαν τέλος νά καταστείλουν τήν παρκαία. Ο λοστρόμος τους βοηθούσε κι' αυτός μ' ένα δεύτερο σωλήνα.

Σέ μιά στιγμή ο γιατρός έφερε τά χέρια του στο λαιμό του και σωριάστηκε στο δάπεδο.

Ο Τζών τον σήκωσε και τον βοήθησε ν' ανεβή στο κατάστρωμα. Έκεί ο καθάρος άέρας τους έκανε νά συνέλθουν.

— Γιατί κατέβηκες, γιατρέ ; ρώτησε ο Τζών. Δέν ήταν δική σου δουλειά αυτή.

— Δέν μπορούσα νά σ' αφήσω μόνο σου — άπάντησε απλά ο γιατρός. Πρέπει νά οργανώσω άμέσως νοσοκομείο στο πλοίο. Ωστόσο προτιμότερο νά μη μάθουν ότι έχουμε χολέρα έδω. Θα τó μάθουν αύριο σαν φθάσουμε στη Σαγγάη. Θα παρακαλέσω τήν Κλάρα “Αλντις νά με βοηθήση. Είνε άξια νοσοκόμος, εύγενική ψυχή. “Α! είσαι τυχερός, φίλε μου. Νά μιά γυναίκα στην όποια μπορεί νά βασιστή κανείς.

— Ναι, είπε ο Τζών συλλογισμένος. Μπορεί νά βασισθώ κανείς στην Κλάρα.

Κατόπιν ρώτησε τον λοστρόμο.

— Γιατί δέν ήρθαν μερικοί ναύται νά βοηθήσουν κάτω ;

— Τέτοια διαταγή έδωσε ο πλοίαρχος, σέρ, άπάντησε ο λοστρόμος. Είπε νά μείνουν οί ναύται άπάνω για νά φρουρήσουν τους Κινέζους.

Ο Τζών δέν άπάντησε, μόνο έσπευσε στη γέφυρα και πήγε στην καμπίνα του πλοίαρχου. Αυτή τή φορά μπήκε χωρίς νά χτυπήση τήν πόρτα. Μά άμέσως έκλεισε τήν πόρτα πίσω του και στάθηκε κατάπληκτος.

Έκεί στη μέση τής καμπίνας θρισκόταν ή Κλάρα με τον πλοίαρχο. Τά μάγουλά της ήσαν ξαναμμένα και φαινόταν πολύ ταραγμένη.

Ο Τζών παρατήρησε ότι άπάνω στο ντιβάνι δέν ύπήρχε πειά ή μικρή γυναικεία τσάντα.

Περήφανη και σιωπηλή ή νέα κύτταξε τον Τζών.

— Η φωτιά κατεστάλη, σέρ, είπε ο νέος. Ο δόκτωρ Στένσερ ανέλαβε τή περίθαλψι των Κινέζων. “Αν ή μίς “Αλντις τó επιθυμώ, μπορεί νά τον βοηθήση. Φυσικά τó πλοίο όλόκληρο θα ύποβληθώ σέ κάθαρσι.

Ο Μπέυν κάτι μουρμούρισε, θέλησε νά δικαιολογηθώ για τήν στάσι του, μά ο Τζών τον σταμάτησε με παγερή, σκληρή φωνή.

— Σωπάτε ! είπε. Είνε καλύτερα νά μη μιλάτε... Πρέπει νά παρευρεθώ στο δείπνο. Περιττόν νά πήτε στους επιβάτας ότι έχουμε κρούσματα χολέρας. Κι' έπειδή ή περιβολή σας είναι ύπερβολικά άμεμπτη για έναν άξιωματικό, ο όποιος ύποτίθεται ότι πάλαιψε με φωτιές και με μανιασμένους μισότρελλους Κινέζους, πρέπει νά «στραπατσarisτθώ» λιγάκι. “Επίσης ένα δυό μώλωπεσ στο πρόσωπό σας δέν θα έβλαπταν. Μ' έννοείτε ;...

Με μιά γρήγορη κίνηση, ο Τζών κατάφερε μιά δυνατή γροθιά στο πρόσωπο του πλοίαρχου. Έκείνος μπροστά στην άπροσδόκητη αυτή επίθεση έχασε τήν ίσορροπία του, παραπάτησε και έπεσε. Με τήν πτώσι του τó κεφάλι του χτύπησε στο πόδι του τραπεζιού και μάτωσε τó μέτωπό του.

Χωρίς νά προσθέση άλλη λέξι ο Τζών θγήκε από τήν καμπίνα.

Ο Τζών άρπασε τον λαοτιχένιο σωλήνα και άρχισε νά καταβρέχει τή σκάλα.

Ο ύποπλοίαρχος Μορέλυ πήγε σέ μιά άκρη τής γεφύρας. Τά εύθυμα γέλια των επιβατών, ή μουσική έφθαναν ως τ' αυτιά του μά εκείνος ούτε πρόσεχε, ούτε άντελήφθηκε ότι ή Κλάρα τον είχε ακολουθήσει. Με φωνή που έτρεμε από θυμό, ή νέα ρώτησε.

— Γιατί τó έκανες αυτό, Τζών ;... Γιατί χτύπησες τον πλοίαρχο ;...

— Γιατί έπρεπε νά τó κάνω.

— Έπρεπε ; Νόμισες θέβαια ότι φλερτάριζα μαζί του, ε ; Δέν θάταν καλύτερα νά ρωτούσες πρώτα γιατί πήγα στην καμπίνα του ;

— Ξέρω γιατί πήγες εκεί, Κλάρα.

— “Οχι. Δέν τó ξέρεις. Παρακολούθησα από τήν γέφυρα δλη τή σκηνή κάτω στο κατάστρωμα. Τόν είδα που έφυγε άνανδρα και σ' άφησε μόνο σου νά ξεμπλέξης...

— Δέν ήμουν μόνος μου... “Ηταν κι' ο γιατρός μαζί μου...

— Πήγα λο.πόν στην καμπίνα του, εξακολούθησε ή Κλάρα, για νά του πώ κατάμουτρα τή γνώμη μου για τή διαγωγή του... Νόμιζα πώς μ' αγαπάς, Τζών. Νόμιζα πώς είχες έμπιστοσύνη σέ μένα. Δέν φανταζόμουν ποτέ ότι θα παρεξηγουσες...

— “Οχι, δέν σέ παρεξήγησα, τής άπάντησε ο νέος, ούτε έπαψα για μιά στιγμή νά έχω έμπιστοσύνη σέ σένα. “Ηξερα για ποιόν λόγο πήγες στην καμπίνα του πλοίαρχου... “Οταν πήγα έκεί, για πρώτη φορά, είδα μιά τσάντα άπάνω στο ντιβάνι. Τή δεύτερη φορά ή τσάντα δέν ήταν εκεί, κ' ή τσάντα που κρατούσες έσύ δέν ήταν ή ίδια. “Αρα κάποια άλλη γυναίκα είχε πάει εκεί πριν από σένα. “Αν χτύπησα τον πλοίαρχο, τó έκανα αυτό για νά μη μαθευθώ στο πλοίο ή διαγωγή του. Κατάλαβες, Κλάρα ; Ο πλοίαρχος πρέπει νά διατηρήση τó γόητρό του...

— “Οστε, γι' αυτό τον χτύπησες ;

“Απαλά, χαϊδευτικά, ή Κλάρα άκούμπησε τó χέρι της άπάνω στο μπράτσο του νέου.

— Τζών! φιθύρισε. “Αγαπημένε μου...

— Βλέπεις, Κλάρα, εξακολούθησε ο Τζών. “Επρεπε νά τó κάνω αυτό, είμαστε φίλοι από τά παιδικά μας χρόνια, ο “Αλεξ κι' εγώ. Δέν μπορώ νά τó ξεχάσω αυτό...

— Σέ καταλαβαίνω, Τζών. “Ακουσε τώρα... Δέν θα δειπνήσω στο γενικό τραπέζι άπόψε, πρέπει νά βοηθήσω τον γιατρό. “Ωστόσο, αν θέλης νά με καλέσης, θα δειπνήσουμε μαζί, οί δυό μας στην καμπίνα σου. Θα μου έκανε τόση εύχαριστησι...

“Αντί άλλης άπαντήσεως, ο Τζών τράβηξε τήν νέα στην άγκυλιά του και τή γέμισε φιλιά.

Πέρα στην όλόφωτη γέφυρα, ο πλοίαρχος Μπέυν δεχόταν τά συγχαρητήρια των επιβατών για τήν ήρωική στάσι του. Μήπως δέν έφερε όλόφανερη τήν σφραγίδα τής άνδρείας του με τó πρησμένο μάτι του και τó ξεγδαρμένο μέτωπό του ;...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η ΠΟΘΗΤΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

“Ενας εργάτης μεταλλείων με τή γυναίκα του μετανάστευσαν στην “Αμερική.

Μόλις έφτασαν στη Νέα “Υόρκη ο ύπάλληλος επί του έλέγχου των διαβατηρίων, είπε στον σύζυγο:

— Ναι, όλα φαίνονται έν τάξει. “Αλλά πώς μπορείς νά μου άποδείξης ότι αυτή ή γυναίκα είναι σύζυγός σου ;

— Μά, παιδάκι μου, άπάντησε ο μετανάστης, άπόδειξέ μου έσύ ότι... δέν είναι και είμαι πρόθυμος νά σου δώσω δέκα λίρες.

